

"মৰমৰ সন্তানসকল – মায়া শত্ৰু তোমালোকৰ সন্মুখত আছে সেই কাৰণে নিজকে বহুত চম্ভালিব লাগে, যদি আগবাঢ়ি গৈ থাকোতে মায়াত আৱদ্ধ হৈ যোৱা তেন্তে নিজৰ ভাগ্য গঢ়াৰ সুযোগ হেৰুৱাই পেলাবা"

প্ৰশ্ন: তোমালোক ৰাজযোগী সন্তানসকলৰ মুখ্য কৰ্তব্য কি?

উত্তৰ: পঢ়া আৰু পঢ়োৱা, এইটোৱেই তোমালোকৰ মুখ্য কৰ্তব্য। তোমালোক ঈশ্বৰীয় মতত আছে। তোমালোক কোনো জংঘললৈ যাব নালাগে। ঘৰ-সংসাৰত থাকি শান্তিত বহি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। 'অল্ক' (আল্লা) আৰু 'বে' (বাদশাহী), এই দুটি শব্দতে তোমালোকৰ গোটেই পঢ়া অন্তৰ্ভুক্ত হৈ আছে।

ওঁম শান্তি। পিতামহো ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ক'ব পাৰে যে সন্তানসকল গুডমৰ্ণিং (সুপ্ৰভাত)। সন্তানসকলেও আকৌ সঁহাৰি জনাবলগীয়া হয়। ইয়াত হৈছেই পিতা আৰু সন্তানৰ কানেকশ্বন (সম্বন্ধ)। যিসকল নতুন হয়, যেতিয়ালৈকে পৰিপক্ক হৈ নাযায়, কিবা নহয় কিবা সুধি থাকিব। এয়াতো হৈছে পঢ়া (অধ্যয়ন), ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) বুলিও লিখা আছে। ভগৱান হৈছে নিৰাকাৰ। এই বাবাই কাৰোবাক বুজাবৰ কাৰণে তোমালোকক ভালদৰে পৰিপক্ক কৰি তোলে কিয়নো সেইফালে মায়াৰ বল আছে। ইয়াততো সেইটো কথা নাই। পিতাইতো বুজি পায় যিয়ে কল্পৰ আগতে উত্তৰাধিকাৰ লৈছিল তেওঁলোক নিজেই আহি যাব। এনেকুৱা নহয় যে অমুক গুচি নাযাওঁক, এওঁক ধৰি ৰাখোঁ। গুচি যায় যদি গুচি যাওঁক। ইয়াততো জীৱন্তে মৰাৰ কথা। পিতাই এডাপ্ট কৰে (তুলি লয়)। কিবা উত্তৰাধিকাৰ দিবৰ বাবেই এডাপ্ট কৰা হয়। সন্তানসকল উত্তৰাধিকাৰৰ লোভতে মাতা-পিতাৰ ওচৰলৈ আহে। চহকীৰ সন্তান কেতিয়াবা দৰিদ্ৰৰ দ্বাৰা এডাপ্ট হ'ব জানো! ইমান ধন সম্পত্তি আদি সকলো কেনেকৈ এৰি যাব। চহকীসকলে এডাপ্ট কৰে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে বাবাই আমাক স্বৰ্গৰ বাদশাহী (সাম্ৰাজ্য) দিয়ে। তেন্তে কিয়নো তেওঁৰ হৈ নাযাম। প্ৰতিটো কথাতে লোভতো থাকেই। যিমনে বেছিকৈ পঢ়িব সিমানেই লোভ হ'ব। তোমালোকেও জানা যে পিতাই আমাক বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ এডাপ্ট কৰিছে। পিতামহো কয় - তোমালোক সকলোকে মই পুনৰ 5 হাজাৰ বছৰৰ আগৰ দৰে এডাপ্ট কৰোঁ। তোমালোকেও কোৱা যে বাবা আমি আপোনাৰ হয়। 5 হাজাৰ বছৰ আগতেও আপোনাৰ হৈছিলোঁ। তোমালোক প্ৰেক্টিকেলত (কাৰ্যত) কিমান ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী আছে। প্ৰজাপিতাও নামিগ্ৰামী হয়। যেতিয়ালৈকে শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ নহয় তেতিয়ালৈকে দেৱতা হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এতিয়া এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে - আমি শূদ্ৰ আছিলোঁ, এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হৈছোঁ পুনৰ দেৱতা হ'ব লাগিব। সত্যযুগত আমি ৰাজ্য কৰিম। সেয়েহে এই পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। পুৰা নিশ্চয় নহ'লে আকৌ গুচি যায়। বহুত কেঁচা সন্তান আছে যি অধঃপতিত হৈ যায়, এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। মায়া শত্ৰু সন্মুখত থিয় হৈ আছে, সেয়েহে মায়াই নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰি লয়। পিতাই বাৰে বাৰে দূচ কৰি তোলে, মায়াত আৱদ্ধ হৈ নাযাবা, নহ'লে নিজৰ ভাগ্য গঢ়াৰ সুযোগ হেৰুৱাই পেলাবা। পিতাইহে সুধিব পাৰে যে আগতে কেতিয়াবা লগ পাইছিলানে? অন্য কাৰো এনেকৈ সুধিবলৈ স্তোনেই উদয় নহ'ব। পিতাই কয় - ময়ো পুনৰ গীতা শুনাবলৈ আহিবলগীয়া হয়। আহি ৰাৱণৰ জেইলৰ পৰা মুক্ত কৰিবলগীয়া হয়। বেহদৰ পিতাই বেহদৰ কথা বুজায়। এতিয়া হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য, পতিত ৰাজ্য যি আধাকল্পৰ পৰা আৰম্ভ হৈছে। ৰাৱণক 10টা মূৰ দেখুৱায়, বিষ্ণুক 4 খন ভূজা দেখুৱায়। এনেকুৱা কোনো মনুষ্য নাথাকে। এয়াতো প্ৰবৃত্তি মাৰ্গক দেখুওৱা হয়। এয়া হৈছে এইম্-অবজেক্ট (লক্ষ্য উদ্দেশ্য), বিষ্ণুৰ দ্বাৰা প্ৰতিপালন। বিষ্ণুপুৰীক কৃষ্ণপুৰী বুলিও কয়। কৃষ্ণকতো 2 খন বাহুহে দেখুৱাব নহয় জানো। মনুষ্যইতো একোৱেই নুবুজে। পিতাই প্ৰতিটো কথা বুজায়। সেয়া সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গ। এতিয়া তোমালোকৰ স্তোত্ৰ আছে, তোমালোকৰ এইম্-অবজেক্ট হৈছেই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ। এই গীতা পাঠশালা হৈছেই জীৱনমুক্তি পাবৰ বাবে। ব্ৰাহ্মণতো নিশ্চয় লাগিব। এয়া হৈছে ৰুদ্ৰ স্তোত্ৰ যন্ত্ৰ। শিৱক ৰুদ্ৰ বুলিও কয়। এতিয়া পিতাই সুধিছে - স্তোত্ৰ যন্ত্ৰ কৃষ্ণৰ নে শিৱৰ? শিৱক পৰমাত্মা বুলিয়েই কয়, শঙ্কৰক দেৱতা বুলি কয়। তেওঁলোকে আকৌ শিৱ আৰু শঙ্কৰক একত্ৰিত কৰি দিছে। এতিয়া পিতাই কয় - মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছোঁ। তোমালোক সন্তানসকলে বাপদাদা বুলি কোৱা। তেওঁলোকে শিৱশঙ্কৰ বুলি কয়। স্তোত্ৰ সাগৰতো এজনেই হয়।

এতিয়া তোমালোকে জানা যে স্তোত্ৰৰ আধাৰত ব্ৰহ্মাই গৈ বিষ্ণু হয়। চিত্ৰও যথার্থভাৱে তৈয়াৰ কৰে। বিষ্ণুৰ নাভিকমলৰ পৰা ব্ৰহ্মা ওলাল। ইয়াৰ অৰ্থও কোনেও বুজিব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মাৰ হাতত শাস্ত্ৰ দি দিছে। এতিয়া শাস্ত্ৰৰ সাৰ পিতাই বহি শুনায় নে ব্ৰহ্মাই? এৰোঁ মাষ্টৰ স্তোত্ৰ সাগৰ হৈ যায়। বাকী যি ইমান অনেক চিত্ৰ তৈয়াৰ কৰিছে সেয়া কোনো যথার্থ চিত্ৰ

নহয়। সেয়া সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ। মনুষ্য কোনো 8-10 ভূজাধাৰী নহয়। এয়াতো কেৱল প্ৰবৃত্তি মাৰ্গক দেখুৱাইছে। ৰাৱণৰো অৰ্থও শুনাইছে - আধাকল্প হৈছে ৰাৱণ ৰাজ্য, ৰাতি। আধাকল্প হৈছে ৰামৰাজ্য, দিন। পিতাই প্ৰতিটো কথাই বুজায়। তোমালোক সকলো এজন পিতাৰ সন্তান। পিতাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা বিষ্ণুপুৰীৰ স্থাপনা কৰে আৰু তোমালোকক ৰাজযোগ শিকায়। নিশ্চয় সংগমতে ৰাজযোগ শিকাৰ। দ্বাপৰত গীতা শুনায়, এয়াতো ভুল হৈ যায়। পিতাই সঁচা কথা শুনায়। বহুতৰে ব্ৰহ্মাৰ, কৃষ্ণৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। তেওঁলোকে ব্ৰহ্মাক বগা পোছাকতে দেখে। শিৱবাবাতো হৈছে বিন্দু। বিন্দুৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'লেও একো বুজিব নোৱাৰিব। তোমালোকে কোৱা যে আমি আত্মা হওঁ, এতিয়া আত্মাক কোনে দেখিছে, কোনেও দেখা নাই। আত্মাতো বিন্দু হয়। তোমালোকে বুজিব পাৰা নহয় জানো। যিয়ে যি ভাৱনাৰে যাৰ পূজা কৰে, তেওঁলোকৰ তেওঁৰেই সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। যদি অন্য ৰূপ দেখে তেন্তে বিবুদ্ধিত পৰিব। হনুমানৰ পূজা কৰিলে তেওঁ হনুমানকেই দেখা পাব। গণেশৰ পূজাৰীয়ে তেওঁকেই দেখা পাব। পিতাই কয় - মই তোমালোকক ইমান ধনবান কৰি তুলিলোঁ, হীৰা-মুকুতাৰ মহল আছিল, তোমালোকৰ অগণন ধন আছিল, তোমালোকে এতিয়া সেইবোৰ ক'ত হেৰুৱালো? এতিয়া তোমালোক কঙাল হৈ গ'লা, ভিক্ষা মাগি আছা। পিতাইতো ক'ব পাৰে নহয় জানো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে পিতা আহিছে, আমি পুনৰ বিশ্বৰ মালিক হ'মগৈ। এই ড্ৰামা অনাদি ৰচি থোৱা আছে। প্ৰত্যেকে ড্ৰামাত নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি আছে। কোনোবাই এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি অন্য এটা লয়, ইয়াত কান্দিবলৈ কি কথা আছে। সত্যযুগত কেতিয়াও নাকান্দে। তোমালোক এতিয়া মোহজিৎ হৈ আছা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদি মোহজিৎ ৰজা হয়। তাত মোহ নাথাকে। পিতাই অনেক প্ৰকাৰৰ কথা বুজাই থাকে। পিতা হৈছে নিৰাকাৰ। মনুষ্যইতো তেওঁক নাম ৰূপৰ পৰা উপৰাম (নাম-ৰূপবিহীন) বুলি কৈ দিয়ে। কিন্তু নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম কিবা বস্তু থাকে জানো। হে ভগৱান, অ' গড় ফাদাৰ বুলি নকয় জানো। তেন্তে নাম-ৰূপ আছে। লিঙ্গক শিৱ পৰমাত্মা, শিৱবাবা বুলিও কয়। যথাযথ বাবাতো আছে নহয় জানো। বাবাৰ নিশ্চয় সন্তানো থাকিব। নিৰাকাৰক নিৰাকাৰ আত্মাইহে বাবা বুলি কয়। মন্দিৰলৈ গ'লে তেওঁক শিৱবাবা বুলি কয় আকৌ ঘৰলৈ আহি (লৌকিক) পিতাকো বাবা বুলি কয়। অৰ্থাতো বুজি নাপায়, আমি তেওঁক শিৱবাবা বুলি কিয় কওঁ! পিতাই অতি শ্ৰেষ্ঠ পঢ়াদুটা শব্দত পঢ়ায় - 'অল্ফ' আৰু 'বে'। অল্ফ (আত্মা)ক স্মৰণ কৰিলে 'বে' (বাদশ্বাহী) তোমালোকৰ। এয়া বৰ ডাঙৰ পৰীক্ষা। মনুষ্যই উচ্চ শ্ৰেণীৰ পৰীক্ষা পাছ কৰিলে আগৰ পঢ়া স্মৃতিত থাকে জানো। পঢ়ি-পঢ়ি অৱশেষত তাৰ সাৰ বুদ্ধিত আহি যায়। এয়াও এনেকুৱা। তোমালোকে পঢ়ি আহিছা। শেষত আকৌ পিতাই কয় - মনমনাভৱ, তেতিয়া দেহৰ অভিমান আঁতৰি যাব। এই মনমনাভৱৰ অভ্যাস হৈ গ'লে অন্তিম সময়তো পিতা আৰু উত্তৰাধিকাৰ স্মৃতিত থাকিব। এইটোৱে হৈছে মুখ্য, কিমান সহজ হয়। সেই পঢ়াততো এতিয়া কি-কি যে পঢ়ে। যেনেকুৱা ৰজা তেনেকুৱাই নিজৰ নিয়ম চলায়। আগতে ওজন মোন, সেৰ, পোৱা আদিত হিচাপ কৰিছিল। এতিয়াতো কিলো আদি কি কি ওলাইছে। কিমান ভিন্ন ভিন্ন প্ৰান্ত (ৰাজ্য, অঞ্চল) হৈ গৈছে। দিল্লীত যিটো বস্তু সেৰত এটকা, বম্বেত (মুম্বাইত) সেইটো বস্তু সেৰত দুটকা, কিয়নো ভিন্ন ভিন্ন প্ৰান্ত। প্ৰত্যেকেই ভাবে আমি আমাৰ প্ৰান্তক ভোকত মাৰিম জানো। কিমান কাজিয়া আদি হৈ থাকে, কিমান বিশৃংখলতা।

ভাৰত কিমান চালভেণ্ট (ধনবান) আছিল আকৌ 84ৰ চক্ৰ লগাই ইনচালভেণ্ট (দৰিদ্ৰ) হৈ গৈছে। এনেকৈ কোৱা হয় - "কড়িৰ পৰিৱৰ্তে হীৰাৰ দৰে অমূল্য জীৱন হেৰুৱালে....." পিতাই কয় - তোমালোক কড়িৰ পাচত কিয় মৰা। এতিয়াতো পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱা, পবিত্ৰ হোৱা। আহ্বানো কৰে - হে পতিত-পাৱন আহা, পাৱন কৰি তোলা। গতিকে ইয়াৰ পৰা এইটো সিদ্ধ হয় যে আমি পাৱন আছিলোঁ, এতিয়া নহয়। এতিয়া হৈছেই কলিযুগ। পিতাই কয় - মই পাৱন সৃষ্টি ৰচিলে পতিত সৃষ্টিৰ নিশ্চয় বিনাশ হ'ব সেইবাবেই এই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ যি এই ৰুদ্ৰ স্তান যজ্ঞৰ পৰা প্ৰজ্বলিত হৈছে। ড্ৰামাততো এয়া বিনাশ হোৱাটোও নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। প্ৰথমতে বাবাৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল। যেতিয়া দেখিলে যে ইমান ডাঙৰ সাম্ৰাজ্য পোৱা যায় তেতিয়া বহুত আনন্দিত হৈছিল, আকৌ বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰো কৰালে। মনমনাভৱ, মধ্যাজীভৱ। এয়া 'গীতা'ৰ শব্দ। গীতাৰ কোনো-কোনো শব্দ ঠিক আছে। পিতায়ে কয় - তোমালোকক এই স্তান শুনাওঁ, এয়া আকৌ প্ৰায় লোপ হৈ যায়। কোনেও নাজানে যে যেতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া আৰু অন্য কোনো ধৰ্ম নাছিল। সেই সময়ত জনসংখ্যা কিমান কম হ'ব, এতিয়া কিমান। গতিকে এইটো চেজ (পৰিৱৰ্তন) হোৱা উচিত। নিশ্চয় বিনাশৰো প্ৰয়োজন। মহাভাৰতৰ যুদ্ধও আছে। নিশ্চয় ভগৱানো থাকিব। শিৱ জয়ন্তী পালন কৰে তেন্তে শিৱবাবা আহি কি কৰিলে? সেইটোও নাজানে। এতিয়া পিতাই বুজায়, গীতাৰ দ্বাৰা শ্ৰীকৃষ্ণৰ আত্মাই ৰাজ্য পালে। গীতাক মাতা-পিতা বুলি কোৱা হ'ব, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক আকৌ দেৱতা হোৱা সেয়েহে চিত্ৰতো দেখুৱাইছে - কৃষ্ণই গীতা শুনোৱা নাছিল। কৃষ্ণই গীতাৰ স্তানৰ দ্বাৰা ৰাজযোগ শিকি এনেকুৱা হ'ল, কাইলৈ পুনৰ কৃষ্ণ হ'ব। তেওঁলোকে আকৌ শিৱবাবাৰ সলনি শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম দি দিছে। সেয়েহে পিতাই বুজায় - নিজৰ ভিতৰত এইটো দূত নিশ্চয় কৰি লোৱা, কোনোবাই যাতে অদৰকাৰী কথা শুনাই তোমালোকক বগৰাই নিদিয়ে। বহুত কথা সোধে - বিকাৰ অবিহনে সৃষ্টি কেনেকৈ চলিব? এয়া কেনেকৈ হ'ব? হেৰ',

তোমালোকে নিজেই কোৱা – সেইখন ৱাইচলেচ (নিৰ্বিকাৰী) সৃষ্টি আছিল। সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী বুলি নোকোৱা জানো তেন্তে আকৌ বিকাৰৰ কথা কেনেকৈ থাকিব পাৰে? এতিয়া তোমালোকে জানা যে বেহদৰ পিতাৰ পৰাবেহদৰ বাদশ্বাহী পোৱা যায়, তেন্তে এনেকুৱা পিতাক কিয় স্মৰণ নকৰিম? এইখন হৈছেই পতিত সৃষ্টি। কুস্তমেলালৈ কিমান লাখ-লাখ লোক যায়। এনেকৈ কয় যে তাত এখন গুপ্ত নদী আছে। এতিয়া নদী জানো গুপ্ত হ'ব পাৰে? ইয়াতো গোমুখ বনাইছে। এনেকৈ কয় যে ইয়াত গঙ্গা আহে। হেৰ', গঙ্গাই নিজৰ ৰাস্তা লৈ সমুদ্ৰলৈ যাব নে তোমালোকৰ ওচৰত পাহাৰলৈ আহিব। ভক্তি মাৰ্গত কিমান যে ঠেকা-খুন্দা। জ্ঞান, ভক্তি তাৰ পাচত বৈৰাগ্য। এটা হৈছে হদৰ বৈৰাগ্য, দ্বিতীয়টো বেহদৰ। সন্ন্যাসীয়ে ঘৰ-সংসাৰ এৰি জংঘলত থাকে, ইয়াততো তেনেকুৱা কথা নাই। তোমালোকে বুদ্ধিৰে গোটেই পুৰণি সৃষ্টিৰ সন্ন্যাস কৰা। তোমালোক ৰাজযোগী সন্তানসকলৰ মুখ্য কৰ্তব্য হৈছে পঢ়া আৰু পঢ়োৱা। এতিয়া ৰাজযোগ জানো জংঘলত শিকোৱা হয়। এয়া হৈছে স্কুল। ব্ৰাহ্ম (শাখা) ওলাই গৈ থাকে। তোমালোক সন্তানসকলে ৰাজযোগ শিকি আছে। শিৱবাবাৰ পৰা পঢ়া ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণীসকলে শিকায়। এজন শিৱবাবাই জানো সকলোকে বহি শিকাব। গতিকে এয়া হ'ল পাণ্ডৱ গভাৰ্ণমেণ্ট (চৰকাৰ)। তোমালোক ঈশ্বৰীয় মতত আছে। ইয়াত তোমালোক কিমান শান্তিত বহি আছে, বাহিৰতো অনেক হলস্থল। পিতাই কয় - 5 বিকাৰৰ দান দিলে গ্ৰহণ আঁতৰি যাব। মোৰ হৈ যোৱা তেতিয়া মই তোমালোকৰ সকলো কামনা পূৰ্ণ কৰি দিম। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এতিয়া আমি সুখধামলৈ যাম, দুখধামত এতিয়া জুই লাগিব। সন্তানসকলে বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰো কৰিছে। এতিয়া সময় বহুত কম সেইকাৰণে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত লাগি গ'লে তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু উচ্চপদ পাবগৈ। বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰৰ (সম্পত্তিৰ) পুৰা অধিকাৰ ল'বৰ বাবে জীৱন্তে মৰিব লাগে। এডাপ্ট (তোলনীয়া) হৈ যাব লাগে। কেতিয়াও নিজৰ উচ্চ ভাগ্য গঢ়াৰ সুযোগ হেৰুৱাব নালাগে।

(2) কোনোধৰণৰ অদৰকাৰী কথা শুনি সংশয়ত আহিব নালাগে। নিশ্চয় যাতে অলপো লৰচৰ নহয়। এই দুখধামত এতিয়া জুই লাগিবৰ সময় হৈছে সেয়েহে ইয়াৰ পৰা নিজৰ বুদ্ধিযোগ আঁতৰাই দিব লাগে।

বৰদান: সমস্যাসমূহক সমাধান ৰূপত পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা বিশ্ব কল্যাণকাৰী হোৱা
মই বিশ্ব কল্যাণকাৰী হওঁ - এতিয়া এইটো শ্ৰেষ্ঠ ভাৱনা, শ্ৰেষ্ঠ কামনাৰ সংস্কাৰ ইমাৰ্জ (জাগ্ৰত) কৰা। এইটো শ্ৰেষ্ঠ সংস্কাৰৰ আগত হদৰ সংস্কাৰ স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যাব। সমস্যাসমূহ সমাধানৰ ৰূপত পৰিৱৰ্তন হৈ যাব। এতিয়া যুদ্ধ কৰি সময় নষ্ট নকৰিবা তাৰ পৰিৱৰ্তে বিজয়ী হোৱাৰ সংস্কাৰ ইমাৰ্জ কৰা। এতিয়া সকলো সেৱাত লগাই দিয়া তেতিয়া পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত হৈ যাব। সমস্যাত যোৱাৰ সলনি দান দিয়া, বৰদান দিয়া তেতিয়া নিজৰ গ্ৰহণ স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যাব।

স্লোগান: কাৰোবাৰ দুৰ্বলতা, দোষ-কুটিৰ বৰ্ণনা কৰাৰ সলনি গুণ স্বৰূপ হোৱা, গুণৰহে বৰ্ণনা কৰিবা।

!! ওঁ শান্তি !!